

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine lMo15 ,5-12. 17-18)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Neil päevil viis Jumal Aabrami välja õue ning ütles talle: "Vaata üles taevasse ja loe üle tähed, kui sa jõuad nad üle lugeda." Ja Jumal ütles: "Vaata, nii rohkesti saab olema sinu järeltulijaid." Ning Aabram uskus Issandasse ja sellest arvati ta õige olema.

Aga Issand jätkas: "Mina olen Issand, kes ma tõin ära sind Uurist Kaldeamaalt, et anda see maa siin sulle pärisosaks." Siis Aabram küsis: "Issand, mu Jumal, millest ma võin ära tunda, et pärin selle maa?" Ja Issand vastas talle: "Too mulle üks kolmeaastane veis, üks kolmeaastane kits, ja üks kolmeaastane jää, üks turteltuvi ja üks harilik tuvi." Ning Aabram tegi nii nagu talle oli öeldud, ta lõikas loomad keskelt pooleks ja pani ühe poole teise vastu, linnud aga jättis pooleks lõikamata. Ja kui röövlinnud tahtsid korjuste peale laskuda, ajas Aabram nad minema.

Aga siis kui päike oli loojumas, vajus Aabram sügavasse unne - ja vaata, pilkane kabuhirm valdas teda. Kui päike loojus ja läks pimedaks, siis nähti suitsevat kollet ja lõõmavat leeki, mis lõigatud tükkide vahelt läbi käis. Selsamal päeval tegi Jumal Aabramiga lepingu ning ütles: "Sinu järeltulijaile annan ma selle maa Egiptuse jõest kuni Eufrati jõeni."

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps27 1. 7-8. 9. 13-14 R:1a)

R: Issand on mu valgus ja mu lunastus.

Issand on mu valgus ja mu lunastus,
keda peaksin kartma?

Issand on mu elujõud,
kelle ees peaksin värisema?

R:

Issand, kuule mu häält, kui ma hüüan,
ole mulle armuline ja võta mind kuulda.
Mu süda mõtleb sinu sõnale: otsige mu palet.
Sinu palet, Issand, tahan ma otsida.

R:

Ära peida oma palet minu eest, ära tõuka oma sulast endast vihas eemale.
Sina oled minu abimees, ära hülga mind, Jumal, mu lunastaja.

Ometi ma usun, et saan näha Issanda headust elavate maal.

Oota Issandat ja ole tugev. Sinu süda olgu kindel. Looda Issanda peale!

R:

(Teine lugemine Fi3 ,17- Fi4 ,1)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast filiplastele:

Vennad, võtke minust eeskujuga ja vaadake nende peale, kes elavad nii, nagu meie teile eeskujuks oleme. Sest paljud, kellest ma olen teile sageli rääkinud - nüüdki meenutan neid nuttes -, elavad Kristuse risti vaenlastena. Nende elu lõpp on hukatus. Nende Jumal on nende kõht. Nende au on nende häbis ja nende mõtteis mõlguvad üksnes maised asjad. Aga meie kodu on taevas, kust me ka ootame meie Önnistegijat ja Issandat - Jeesust Kristust. Tema muudab meie alanduse ihu oma kirkastunud ihu sarnaseks, selle väega, millega ta suudab kõik enesele alistada. Nõnda, mu armsad ja igatsetud vennad - minu rõõm ja mu aupärg! Seiske kindlalt Issandas, mu armsad!

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 17,7)

Ja pilvest kostis hääl:
See on minu armas Poeg, teda kuulake.

(Evangeelium Lk9 ,28b-36)
Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal võttis Jeesus Peetruse, Jaakobuse ja Johannese endaga kaasa ning läks koos nendega üles mäele palvetama. Ja kui ta palvetas, muutus tema pale ja tema rüü läks säravvalgeks. Ja vaata, kaks meest rääkisid temaga, need olid Mooses ja Eelija. Nad ilmusid säravas valguses ja kõnelesid tema elu lõpust - sellest, mis tal tuli Jeruusalemmas täide viia.

Aga Peetrus ja tema kaaslased olid vajunud raskesse unne. Ja siis, kui nad ärkasid, nägid nad Jeesust säravas valguses ja Mooset ja Eelijat tema juures seismas. Aga sündis, et kui need olid lahkumas, ütles Peetrus Jeesusele:

"Õpetaja, meil on siin hea olla, tehkem siia kolm eluaset: üks sinule, üks Moosesele ja üks Eelijale." Ta ei teadnud ise ka, mida ta ütles.

Aga kui ta nii rääkis, tuli pilv ja haaras nad endasse, ja nad kartsid pilve sees olles. Siis kostis pilvest hääl ning ütles: "See on minu äravalitud Poeg, teda kuulake!" Kui hääl oli lõpetanud, nägid nad Jeesust jälle üksi olevat. Ning jüngrid vaikisid sellest, mida nad olid näinud, ega rääkinud sellest neil päevil kellelegi.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kas teie olete kogenud midagi üleloomulikku? Või kui ei ole, siis kas te olete kohanud inimesi, kellele on nende endi väitel saanud osaks saanud midagi seletamatut? Mõlema juhuga kaasneb paraku väike pettumus, sest meie peame leppima sellega, et me ei suuda näidata teistele, mida oleme näinud - ja ega nemadki suuda meid oma elamusi kogema panna.

Muidugi on omaette probleem, kuidas hinnata ise kogetut või teise jagatud kogemust. Pole ju saladus, et paljud sellised imepärased elamused võivad olla põhjustatud üleväsimusest, ravimite kõrvalmõjust või muust seesugusest. See, mida kuuleme teiste suust, võib aga osutuda lausa pettuseks, millega keegi üritab end tähtsaks teha. Tihti on tegemist ka lihtsalt harva juhusega, mis allub elementaarsele tõenäosusarvutusele.

Kuid siiski igatseb meie olemus ka tõelise üleloomulikkuse järele, sest kui see maailm olekski ainus ja lõplik, siis poleks meie elul mingit mõtet. Sellepärast me palvetamegi: Issand halasta, Kristus halasta, Issand halasta...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, ma kujutan ette, et kindlasti oleks vapustav kogemus olla tunnistajaks taevaliste kohtumisele, nii nagu see Tabori mäel aset leidis. Nii palju seletamatuid üksikasju: Jeesuse säravad rõivad, siit maailmast ammu lahkunud kuid teispoolisusest täiesti elusana ilmuvad prohvetid. Siiski viib just Peetruse kummaline reaktsioon tahtmatult mõttele, kas ei kirjelda kogu Jeesuse kirkastumise lugu pigem unenägu kui tegelikkust? Unenägudes käitume me kõik mõnevõrra ebaratsionaalselt ja teeme veidraid järeldusi, mille üle me võime ärgates ainult imestada ja võibolla piinlikkustki tunda. Vaevalt oleks Peetrus osanud pärast Jeesusele seletada, miks soovis ta äkki taevalistele olenditele maa peale lehtmaju püstitada hakata. Pigem oleks ta võinud mõelda vastupidi, nagu Uku Masing on öelnud:

"Ma usun, et ma tahan elu ja usun end ka seda väärt, kuid nagu laps ma kalli lelu võin jätta, nähes taeva äärt."

Kui reaalsed on meie nägemused, olgu need siis unes või ilmsi? Kas on neil

maised põhjused või antakse meile tõesti võimalus heita pilk teispoolsusse? Seda ongi tagantjärele raske öelda.

Sain hiljuti kokku oma uskliku sõbraga, kes töötab terapeutina hooldekodus. Jutt läks kontemplatsioonile ehk kaemusele, mis tähendab sügavaimat jumalatunnetust, mis inimesele on siin maailmas võimalik. Mu sõber oli nimelt käinud hiljuti kloostriks, kus ta oli tunnistajaks, kuidas noorukid vestlesid vanade munkadega ja küsisid, kuidas saavutada hingeseisundit, milles ei ole küsimusi, palveid ega vastuseid, vaid lihtsalt olemine koos Jumalaga.

"Mida mungad vastasid, seda ma kahjuks ei kuulnud," rääkis mu sõber, "sest äkki elustas see küsimus minus hoopis pildi ühest minu eakast hoolealusest. Nimelt kaob vanadel inimestel sageli lühimälu, ja nii ka temal: kui ma ütlen talle näiteks, et mine vannituppa ja pese käed, siis läheb ta tõesti vannituppa, aga käte pesemine on tal selleks hetkeks juba meelest läinud. Korruga suudab ta meeles pidada ainult ühte asja. Aga mis on sellel ühist kontemplatsiooniga? Sa peaksid nägema, kuidas see minu patsient head kohvi joob: võtab lonksu, paneb silmad kinni ja maailm tema ümber lakkab olemast, muutub üleliigseks... On ainult see hetk hea kohviga... Niisugune on minu võrdpilt kontemplatsioonist. Ja vanas eas ei pea selleks ka enam pingutama - kontemplatsioon tuleb iseenesest..."

Armsad õed ja vennad, kas see maailm on reaalselt olemas, või on ta ainult unenägu mingi teise, tähtsama elu jaoks, seda me ei tea. Aga et sinne elu kord lõpeb, see on vaieldamatu tõsiasi, millega peab igaüks meist arvestama. Nii nagu on öelnud apostel Paulus: "Olgu ennustused - need kõrvaldatakse, olgu keeled - need vaibuvad, olgu tunnetus - see lõpeb ära. Sest poolikult me tunnetame ja poolikult me ennustame, aga kui tuleb täielik, siis kõrvaldatakse poolik." Amen.